

Le Nénufar blanc. Ik kies daaruit den heldersten volzin: „*Résumer d'un regard la vierge absence éparse en cette solitude et, comme on cueille, en mémoire d'un site, l'un de ces magiques nénufars clos, qui y surgissent, tout à coup, enveloppant de leur creuse blancheur un rien, fait de songes intacts, du bonheur qui n'aura pas lieu et de mon souffle ici retenu dans la peur d'une apparition, partir avec: tacitement, en déramant peu à peu, sans du heurt briser l'illusion, ni que le clapotis de la bulle visible d'écume enroulée à ma fuite ne jette aux pieds, survenus de personne la ressemblance transparente du rapt de mon idéale fleur.*”

Ondanks de gewilde duisterheid is de meening van den dichter te vatten. De poëet zit in eene roeiboort, alles is eenzaam om hem heen, hij plukt eene witte waterbloem — en roeit zeer voorzichtig, om de eenzaamheid niet te ontwijden, verder. Deze gedachte — want zelfs de Mallarmé's moeten tot de gedachte terugkomen — wordt door den wensch van den auteur, om alleen den indruk der eenzaamheid op de watervlakte terug te geven, ingekleed in verward door elkander geschreven woorden en zinnen, die voor een deel alledaagsch zijn, voor een deel diepzinnige raadselen aanbieden. Op deze wijze wordt de dichterlijke stemming van den bloemplukkenden roeier het uitstekendst uitgedrukt — meent Mallarmé.

Het is de vraag, of deze letterkundige kunst het winnen zal in de toekomst. Al de symbolisten gelooven het, al de rationalisten ontkennen het. De symbolisten meenen, dat de mystiek der stemmingspoëzie vele harten zal veroveren, de rationalisten houden vol, dat het gezond verstand zich nooit zal laten bewegen, om afstand te doen van zijne rechten. In Frankrijk, waar de kunst van Molière, Lafontaine, Lesage, Voltaire en Beaumarchais nog door eene verpletterende meerderheid wordt geprezen, zal dit laatste zeker vrij moeielijk gaan. De symbolisten en stemmingsdichters zullen beweren, dat het tegenwoordig levend geslacht nog te grof georganiseerd is, om hunne „hooge geluiden” naar waarde te kunnen schatten, maar deze bewering is zoo reusachtig dom en zoo onmetelijk verwaand, dat zelfs niet alle symbolisten er onvoorwaardelijk hun zegel aan zullen hechten.

Ik voor mij schaar mij liever aan de zijde dier zoogenaamd grover georganiseerden, zooals, bij voorbeeld, aan de zijde van den vernuftigen Emile Bergerat — den schoonzoon van Théophile Gautier, die onlangs dit onderwerp in den vorm van een klein drama behandelde.

Een rijk rentenier, Dusentier, spreekt met een dichter, Mathias Gali, ongeveer op de volgende manier:

- „Ben-je op mijne dochter verliefd? Hoe heet-je?”
- „Mathias Gali.”
- „Ben-je een Hongaar?”
- „Bijna! Ik kom van Puteaux. Mijn naam is het omgekeerde van Galimatias — Mathias Gali. De h is van mij!”
- „Wat doe je met je tien vingers?”
- „Ik maak verzen!”
- „Weet-je wel, meneer! dat mijne dochter eene der rijkste partijen in Frankrijk is? Zij krijgt even veel miljoenen, als ze jaren oud is — dus achttien!”
- „Ik doe mijn best het te vergeten!”
- „En het gaat niet, dat begrijp ik. Maar ik heb niets tegen dichters. In mijne